

Čís. 7066.

Byl-li odklad exekuce nuceným vyklizením povolen až do rozhodnutí o žalobě podle §§ 35 a 36 ex. ř., jest tím rozuměti rozhodnutí právoplatné.

Při exekuci vyklizením může býti uspokojení vymáhajícího věřitele ohroženo (§ 44, druhý odstavec, ex. ř.) také tím, že mu byt povinným nebude včas uprázdněn a že mu tím bude znemožněno splnění vlastní smluvní závazek.

(Rozh. ze dne 18. května 1927, R I 349/27.)

K návrhu dlužníků povolil soud první stolice právoplatně odklad exekuce vyklizením až do rozhodnutí o žalobě podle § 35 ex. ř. Když byla žaloba procesním soudem první stolice zamítnuta, navrhl vymáhající věřitel jednak, by bylo pokračováno v exekuci, jednak by další odklad exekuce byl učiněn závislým na složení jistoty dlužníky. Soud první stolice vyhověl návrhu vymáhajícího věřitele, by bylo pokračováno v exekuci a vyhradil rozhodnutí o návrhu na zřízení jistoty podle § 44 ex. ř. Rekursní soud zamítl návrh vymáhajícího věřitele, by bylo pokračováno v exekuci, i návrh jeho, by další odklad exekuce byl učiněn závislým na složení jistoty. Důvod y: Soud první stolice vyhověl návrhu vymáhajícího věřitele, by bylo pokračováno v exekuci, ježto odklad exekuce nebyl povolen až do právoplatného rozhodnutí o žalobě a ježto žaloba byla soudem první stolice zamítnuta. Podle procesních spisů podali dlužníci do rozsudku odvolání. Názor prvního soudu nelze sdílet. Neboť třebaš nebylo tak výslovně vytčeno, nelze usnesení o povolení odkladu exekuce rozuměti jinak, než tak, že odklad exekuce byl povolen až do »právoplatného« rozhodnutí. Jiný výklad byl by pouze tehdy možným, kdyby byl první soud výslovně vytkl, že se exekuce odkládá až do rozhodnutí v »první stolici«, což se však nestalo. Dlužno poukázati na ustanovení § 466 c. ř. s., podle něhož má odvolání účinek odkladný.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele potud, že zrušil napadené usnesení ve výroku, zamítajícím návrh na složení jistoty dlužníky, a uložil prvnímu soudu, by o tomto návrhu znovu rozhodl; jinak napadené usnesení potvrdil.

Důvod y:

Jest přisvědčiti mínění rekursního soudu, že, byl-li odklad exekuce nuceným vyklizením povolen až do rozhodnutí o žalobě podle §§ 35 a 36 ex. ř., jest tím rozuměti právoplatné rozhodnutí o žalobě, byť to nebylo výslovně vyjádřeno v usnesení odklad povolujícím, neboť platné rozhodnutí o žalobě nenastává vydáním rozsudku soudu první stolice, když na včas podané odvolání může rozhodnutí prvního soudu býti zrušeno a nové rozhodnutí mu uloženo a když zákon (§ 466 c. ř. s.) s od-

voláním spojuje výslovně odkládací účinky co do vykonatelnosti rozsudku. Jiná jest však otázka, zda jest opodstatněn návrh vymáhající strany, by povolený odklad exekuce byl učiněn závislým na složení jistoty povinnými, poněvadž dalším odkladem exekuce bylo by ohroženo její uspokojení (§ 44 druhý odstavec ex. ř.). Nelze souhlasiti s názorem rekursního soudu, že ohrožení vymáhající strany nemůže v tomto případě nastati, poněvadž prý výkon exekuce vyklizením bytu nebude nikdy nemožným, a stačí odkázati k rozhodnutí nejvyššího soudu sb. n. s. čís. 6109, jež se touto otázkou zabývá, doličujíc, že uspokojení vymáhajícího věřitele může býti ohroženo také tím, že mu byt povinným nebude včas uprázdněn a že tím bude mu znemožněno splniti vlastní smluvní závazek. Ježto rozhodnutí o návrhu vymáhající strany na složení jistoty podle §u 44 druhý odstavec ex. ř. jest závislým na okolnostech, ohrožujících uspokojení vymáhající strany a vyžadujících ještě vysvětlení ku správnému posouzení jejich účinků, bylo v tomto směru napadené usnesení zrušiti a prvému soudu uložiti, by o tomto návrhu znova rozhodl.

Čís. 7067.

Do usnesení rekursního soudu, jímž byl zamítnut návrh na opravu usnesení prvního soudu, ježto rekursní soud měl za to, že jde o návrh podle §§ 423, 430 c. ř. s. podaný opožděně a nikoliv o návrh podle § 419 c. ř. s., jak byl označen, a za nějž ho považoval i první soud, jest dovolací rekurs přípustným.

Označil-li soud první stolice vyřizuje návrh na přisouzení útrat sporu ve smyslu § 237 c. ř. s. patrným nedopatřením číselně formulář na tuto věc se nehodící, jde o rozhodnutí vadné a právem vyhověl soud první stolice návrhu na opravu usnesení toho. Lhostejno, že v usnesení soudu první stolice byla výše útrat sporu číselně stanovena, žalobkyni však náhrada takto upravených útrat neuložena.

(Rozh. ze dne 18. května 1927, R I 378/27.)

Usnesením ze dne 10. listopadu 1926 vyhověl soud první stolice návrhu žalovaného na přisouzení útrat sporu ve smyslu § 237 c. ř. s. a určil útraty, aniž by však byl uložil žalobkyni jejich náhradu. Usnesením ze dne 13. prosince 1926 uložil soud první stolice k návrhu žalovaného náhradu oněch útrat žalobkyni. Rekursní soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že odmítl návrh žalovaného »na opravu usnesení ze dne 10. listopadu 1926«.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Soud rekursní vyhověl rekursu žalobkyně a zamítl návrh žalovaného na opravu usnesení soudu první stolice ze dne 10. listopadu 1926 proto,